

jezera v lepo ležeče mestece Friedrichshagen. Tu sem si ogledal izvrstne plavače, ki so ostali po cele ure v vodi, mirno se zibajoč tam daleč kje od brega; zanimali so me tudi brhki jadniki, parnikov pa itak v Berlinu kar mrgoli. — —

Tako sem spoznaval in spoznal okolico. Slikovita nikakor ni pokrajina; a ko se je privadiš, postane prav mikavna. Neprecenljive vrednosti so mnogobrojna jezera; voda v njih res ni lepa, pa svojo moč ima vsaka voda; mogoče so vse povodne zabave in te v marsičem nadomestujejo planinstvo.

Pri dveh posebnih prilikah sem se peljal tudi v daljšo berlinsko okolico; prvič severno do (Baltskega) morja za pol dneva v svetovno kopel Heringsdorf, a drugikrat v Hamburg. Kaj novega pa tudi tu nisem našel: jezera, gozdi, pušča, močvirje se menjavajo. Povsem nove so bile pri obeh vožnjah zame mnogoštevilne, resnosmešne — štorke, ki sem jih opazoval ob železniškem tiru. Te solidne, družinske ptice so me opominjale, da se je treba vrniti čim prej v domovino.

(Dalje prihodnjič.)

Grkinja.

Ah, ko Nimfa nebeška prekrasna
je z majoliko v roki tu stala;
in ta Grkinja ponosnoprijazna
mi iz majolike piti je dala.

In oči te črne peklenške
so gledale sladkoudano;
se spovedal bi grehov skesano
v objemih te ženske . . .

Poljubila se nisva,
ker razumela se nisva,
le oči med seboj se umele,
le oči med seboj se objele.

Petrška.

